

de Væfarende, som med forspændte Hæste kom en saadan Maskine imøde, for pænsynlig Fare.

Et Mindretal (Jacobæus) deler ikke den Ansæelse med Majoriteten, at Veilocomotiver endnu ikke have naaet den Grad af Udvikling, at deres Anvendelse er tilraadelig hos os, hvorfor den fastholder Lovens § 2, med en Forandring.

Hvad først den af Fleertallet fremsatte Bemærkning angaaer: „at man ikke er kommen saa vidt, at man med Tryghed kan stole paa de Veilocomotiver, som udgaae fra de engelske Fabriker,“ da staae disse Ord i Beretningen i Forbindelse med en Beregning over Rentabiliteten af dem, og det synes at være Entreprenørens egen Sag, at forviise sig om, hvorvidt Maskinerne ere durable eller ikke; og hvad dernæst den anden udtalte Betænkelse angaaer: at Benyttelsen af disse Locomotiver vilde udsætte Væfarende, som med forspændte Hæste komme en saadan Maskine imøde; for pænsynlig Fare, saa har Ingeniøren oplyst, at efter egen Erfaring og efter de indhentede Oplysninger synes der ikke at være stor Grund til Frygt.

Efter hvad der saaledes foreligger, troer Mindretallet, at kunne tilraade § 2 med den fæte Ændring, saa meget mere, som den deler den Overbeviisning med Ingeniøren, som har erklæret sig over dette nye Befordringsmiddel, at det med Fordeel kan anvendes. Mindretallet mener, at for vort Land med sin eiendommelige Beskaffenhed maa dette især være Tilfældet. Der er nemlig, som bekjendt, mange Strækninger, ikke alene paa Æerne, men ogsaa i Jylland, hvor Benyttelsen af Jernbaner vilde være meget ønskelig, men hvor der dog, i det Mindste i et længere Tidsrum, ikke kan blive Tale om at anlægge saadanne, men hvor derimod et Befordringsmiddel som dette maatte være af stor Nytte.

Sluttelig skal jeg bemærke, at jeg troer, at hvor der er Spørgsmaal om Eneret til Veilocomotiver, da bør den kun meddeles til Godslocomotiver, hvorfor jeg har tilladt mig at foreslaae den nedenangførte Ændring.

3 Henhold til det Ovenangførte foreslaaes følgende Ændringer.

Til § 1.

Af hele Udvalget:

a) Smellem Ordene „Danmark“ og „med“ i 5te Linie indskydes:

„hvor paagjældende Gader og Veie dertil have tilstrækkelig Brede og Anlægget iøvrigt findes at kunne skee uden Hinder eller Ulempe for den almindelige Færdsel.“

b) 3 5te og 6te Linie udgaae Ordene „saadanne Sporveies Benyttelse:“ og istedetfor sættes:

„de nedlagte Spørs Benyttelse ved Hæstekraft:“

c) 3 6te Linie forandres Tallet „20“ til „40“

d) Istædetfor i 8de og 9de Linie „som i hvert enkelt“ o. s. v. til Slutning sættes:

„som Ministeriet, efterat have indhentet Betænkning fra vedkommende Veiautoriteter, navnlig Kjøbstadcommunalbestyrelser og Amtsråad, i hvert enkelt Tilfælde foreskriver.“

e) Vedtages det under c stillede Forslag, tilføjes Paragraphen en ny Pasus, saalydende:

„Tilstaaes Eneretten for et længere Tidsrum end 20 Aar, skeer det dog kun paa den Betingelse, at det hele Anlæg ved Concessionens Udløb uden Vederlag tilfalder Staten som Eiendom.“

Af Fleertallet (Drejer, D. Nielsen, Skeel og Tang):

At Udstæts § 2 bortfalder.

Af Mindretallet (Jacobæus):

At Ordene „saadanne Locomotiver“ i § 2, 10de Linie, forandres til:

„Godslocomotiver“ med en forudbestemt Hæstighed og“.

Drejer.

Jacobæus.

D. Nielsen.

Skeel,
Ordfører.

Tang,
Formand.